

Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności ustanowionej w samym art. 39 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999 w związku z wytycznymi dotyczącymi zasad, kryteriów oraz klucza podziału stosowanego przez służby Komisji przy ustalaniu korekt finansowych, o których mowa w art. 39 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999⁽³⁾. Naruszenie to dotyczy, po pierwsze, dokonania korekty w wysokości 2 % wydatków, podczas gdy z danych udostępnionych Komisji przez władze hiszpańskie wynikało, że ryzyko ponoszone przez Fundusz było znacznie niższe. Po drugie, polega ono na przedłużeniu okresu, którego dotyczy korekta i na objęciu nią wydatków objętych wnioskiem nie tylko do końca badanego przez Komisję okresu (17 grudnia 2004 r.), lecz do dnia dwustronnego spotkania (4 czerwca 2008 r.).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiające przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. L 161 z 26.6.1999, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 438/2001 z dnia 2 marca 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 dotyczącego zarządzania i systemów kontroli pomocy udzielanej w ramach funduszy strukturalnych (Dz.U. L 63 z 3.3.2001, s. 21).

⁽³⁾ Pismo C(2001) 476 z dnia 2 marca 2001 r.

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2010 r. — Portugalia przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-111/10)

(2010/C 113/106)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciele: N. Mimoso Ruiz i P. Moura Pinheiro, adwokaci, L. Inez Fernandes, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

W dniu 3 marca 2010 r. Republika Portugalska wniosła przeciwko Komisji zgodnie z brzmieniem i celem art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2009) 10624 z dnia 21 grudnia 2009 r. dotyczącej zmniejszenia pomocy przyznanej z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego na

program operacyjny „Modernizacja tkanki gospodarczej” CCI: 1994 PT 16 1 PO 004 (ex-EFRR sygn. 94.12.09.004) w zakresie, w jakim dotyczy ona finansowania Investimento Imobiliário Fechado Turístico (Zamkniętego Turystycznego Funduszu Inwestycyjnego Nieruchomości — FIIT).

Zarzuty i główne argumenty

— Fundusz inwestycyjny nieruchomości — utworzony przez władze po zatwierdzeniu przez Komisję Europejską Wspólnotowych Ram Wsparcia (WRW II) dla pomocy z funduszy strukturalnych w regionach objętych celem nr 1 w odniesieniu do okresu pomiędzy dniem 1 stycznia a dniem 31 grudnia 1999 r. — służy do realizacji zadań Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR).

— Rozporządzenie (EWG) nr 4254/88 — zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2083/93 — ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego⁽¹⁾ stanowi, że ten Fundusz wspiera rozwój wewnętrznego potencjału regionów poprzez działania poprawiające dostęp małych i średnich przedsiębiorstw do rynków kapitałowych. Podobnie jak udzielanie gwarancji i nabywanie udziałów, które to działania wymieniono w rozporządzeniu (EWG) nr 2083/93 wyłącznie tytułem przykładu — fundusz inwestycyjny nieruchomości jest mechanizmem finansowym właściwym do realizacji celu wspierania i rozwijania działalności małych i średnich przedsiębiorstw.

— FIIT służy w szczególności do finansowania małych i średnich przedsiębiorstw prowadzących działalność w portugalskim sektorze turystycznym, które na ogół posiadają znaczne nieruchomości i napotykać na trudności związane z dostępem do dostępnych na rynku źródeł finansowania.

— Działalność FIIT w rozpatrywanym okresie przyczyniła się do wsparcia rozwoju i modernizacji oferty turystycznej w Portugalii przez operacje zakupu obiektów turystycznych następnie wynajmowanych małym i średnim przedsiębiorstwom.

— Działania FIIT są w pełni zgodne z decyzją Komisji Europejskiej C(94) 464 zatwierdzającą w ramach WPR II program operacyjny „Modernizacja tkanki gospodarczej” i podprogram „Turystyka i dziedzictwo kulturalne”. Komisja w tej decyzji postanowiła utworzyć turystyczny fundusz inwestycyjny, którego główne obszary działania obejmowały w szczególności uzdrowienie sytuacji finansowej, modernizację i nadanie nowego kształtu obiektom hotelowym.

— Komisja Europejska naruszyła przysługujące skarżącej prawo do obrony, ponieważ dopiero w zaskarżonej decyzji a) poruszyła kwestię dotyczącą zarzutu, iż nie wykazano niewydolności rynku w zakresie finansowania małych i średnich przedsiębiorstw wspieranych przez FIIT i b) skrytykowała władze krajowe za rzekomy brak przeprowadzenia właściwej analizy rentowności gospodarczej omawianych przedsiębiorstw i za ograniczenie się do dofinansowania ich pasywów.

— Komisja w zaskarżonej decyzji naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań z uwagi na stwierdzenie, że projekt FIIT nie spełniał wymogów koniecznych w celu objęcia go dofinansowaniem z EFRR, ponieważ Komisja Europejska w okresie, w którym uczestniczyła w opracowaniu programu, działała w taki sposób, że wywołała u władz portugalskich pewne i uzasadnione przekonanie, iż finansowanie FIIT nie zostanie zakwestionowane tym bardziej, iż obowiązujące w tym czasie wspólnotowe ramy prawne, których niedopuszczalność nie była wcale oczywista, nie pozwalały na stwierdzenie istnienia oczywistego błędu w ocenie dotyczącego zgodności z prawem tego instrumentu finansowego.

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2083/93 z dnia 20 lipca 1993 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 4254/88 ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego [(Dz.U. L 193 z 31.7.1993, s. 34-38) (ES, DA, DE, EL, EN, FR, IT, NL, PT)].

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2010 r. — Prionics przeciwko Komisji i EFSA

(Sprawa T-112/10)

(2010/C 113/107)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Prionics AG (przedstawiciele: H. Janssen i M. Franz, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności opinii naukowej dotyczącej czułości analitycznej zatwierdzonych szybkich testów wykrywania zakaźnych encefalopatii gąbczastych (TSE) sporządzonej przez EFS-y i Komisję, w zakresie, w jakim

w opinii tej nie zaleca się stosowania dwóch testów wytwarzanych przez skarżącą — Prionicsâ-Check LIA oraz Prionicsâ-Check PrioSTRIP — służących do obserwacji występowania gąbczastej encefalopatii bydła (BSE);

— obciążenie Komisji i EFS-y kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje opinię naukową EFS-y z dnia 10 grudnia 2009 r. dotyczącą czułości analitycznej zatwierdzonych szybkich testów wykrywania zakaźnych encefalopatii gąbczastych (zwaną dalej „opinią EFS-y”). Opinia ta zaleca między innymi, by czułość analityczna dwóch systemów testowych wytwarzanych przez skarżącą dla potrzeb wykrywania gąbczastej encefalopatii bydła została ponownie zbadana w ramach odpowiednich eksperymentów (chodzi o testy Prionicsâ-Check LIA oraz Prionicsâ-Check PrioSTRIP).

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty naruszenia prawa.

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi, że miało miejsce naruszenie zasady dobrej administracji w ten sposób, że pozwane opierają swe zalecenie zawarte w opinii EFS-y na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych oraz na wewnątrznie sprzecznych danych.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca twierdzi, że miało miejsce naruszenie zasady, zgodnie z którą prawo do bycia wysłuchanym przysługuje w postępowaniach, w wyniku których mogą zostać wydane akty niekorzystne dla strony. W związku z tym skarżąca dodatkowo podnosi naruszenie ogólnych zasad prawa w postaci zasady równego traktowania oraz zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań w ten sposób, że wbrew swym własnym, ogłoszonym przepisom administracyjnym EFSA nie udzieliła skarżącej prawa do bycia wysłuchanym przed ogłoszeniem spornej opinii.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca twierdzi, że miało miejsce naruszenie ogólnych zasad prawa w postaci zasady równego traktowania oraz zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań w ten sposób, że wbrew swym własnym, ogłoszonym przepisom administracyjnym EFSA w spornej opinii nie zawarła pouczenia w przedmiocie możliwości jej zaskarżenia.

W ramach zarzutu czwartego skarżąca twierdzi, że miało miejsce naruszenie podstawowego prawa do prowadzenia działalności zawodowej oraz podstawowego prawa do prowadzenia działalności gospodarczej w ten sposób, że opinia EFS-y została ogłoszona bez uwzględnienia jej szkodliwych skutków dla skarżącej.